

Laino pinpirina

Joserra López

Ander Elgorriaga

IKAS

Testua : Joserra López,

Jean-Louis Davant euskaltzainaren gainbegiradarekin.

Marrazkiak : Ander Elgorriaga

© 2012, IKAS pedagogia zerbitzua.

Argitalpen arduraduna : Aines Dufau

Legezko arduraduna : Maite Erdozaintzi-Etxart IKAS elkarteburua

ISBN : 978-2-84963-091-4

Gipuzkoan inprimatua, 2012ko martxoan.

Laino pinpirina

Joserra López

Ander Elgorriaga

iKas

Udaberriko goiz argi batez, basoek eta mendiek
beren edertasuna erakusten zuten.

Pinpirinek beren hegal koloretsuak zabaltzen zituzten, zeinek ederrago.

Guziak alegera zeuden primadera berriz heldu zelakotz.

Guziak? Ez, guziak ez. Laino izeneko pinpirin zuria tristeki hegaldatzen zen lore batetik bertzera, bere kideei bekaizkeriaz behatzen ziela. Bertzeek ere, haren kolore bakarra ikusirik, trufa egiten zioten.

“Non galdu ditun koloreak? Euriak ezabatu dizkin, ala?”, erraten zion batek, irriz.

“Menturaz pinpirin izateko partez, laino batetik erori zati bat baizik ez haiz. Ez duna sekula pentsatu lainoengana itzultzea?”, zioen bertze batek.

Laino desberdina zen edo desberdina sentiarazten
zuten, bederen.

Arratsalde batez, ordea, pinpirin harrapatzaile bat
agertu zen gure lagunak bizi ziren basoan.
Esku batean kaiola bat zeraman eta bertzean
pinpirinen biltzeko sarea.

Gizon hura ezaguna zen bazter haietan, behin
baino gehiagotan baso horietan ibilia baitzen.

Lagun anitz desagertu ziren gizon haren berri
izanez geroztik.

Basoan gaindi laster zabaldu zen deiadarra.

“Kasu eman, kasu eman!”, entzuten zen non-nahi,

“Pinpirin harrapatzailea badator!”

“Gorde gaitezen denak, lehenbailehen!”

Pinpirinak gordetzera entseatu ziren, baina debaldetan. Gizon maleziatsu hark trebetasun handiz erabiltzen zuen eskuan zeraman sarea eta pinpirinak fite mugitzen baldin baziren ere, bederazka kaiolan sartu ziren. Guzi-guziak.

Guziak? Ez, guziak ez.

Gizon hark koloreetako pinpirinak gustukoak zituen, kolore biziko pinpirinen bilduma egiten baitzuen.

Laino, beraz, arbuiatu zuen eta bazterrera utzi.

Lehenik, behingoz desberdina izateak onik bazuela gogoetatu zuen Lainok eta, egia erran, kontent sentitu zen trufa egin zioten kideak preso zirela ikustean. “Merezia dute!”, zioen bere baitan.

Pixka bat berantago, ordea, kaiolaren gibeletik
zihoala, bere kideen laguntzera entseatuko zela
deliberatu zuen, biziki lanjerosa izan zitekeela
jakin arren.

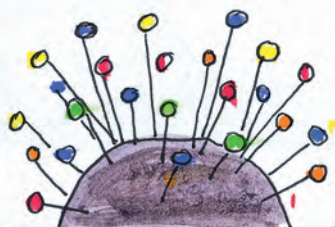
Hura Lainoren ezustea eta ikara, pinpirin harra-
pariaren etxean sartu zenean!

Etxearen murru batean ehunka pinpirin hilik
kausitzen ziren, iskilinbek paretan iltzaturik.

Lainok ez zezakeen konpreni. “Baduia gizon
honek burutik?”, pentsatu zuen. “Zergatik hiltzen
ditu pinpirinak, guk haren kontra deus egiten ez
dugularik?”

Tximeletak

papillons - butterflies - schmetterlinge - mariposas - 蝴蝶

Ezin izan zuen bere gogoetarekin jarraitu, preso zeuden pinpirin koloretsuek laguntza galdetzen ziotelako.

Lehenbailehen lagundu behar zituen, gizon hark hil baino lehen.

“Lagun gaitzan, Laino, otoi!”, galdegiten ziotela aditu zuen.

Zerbait egin gogo zuen, baina zer?

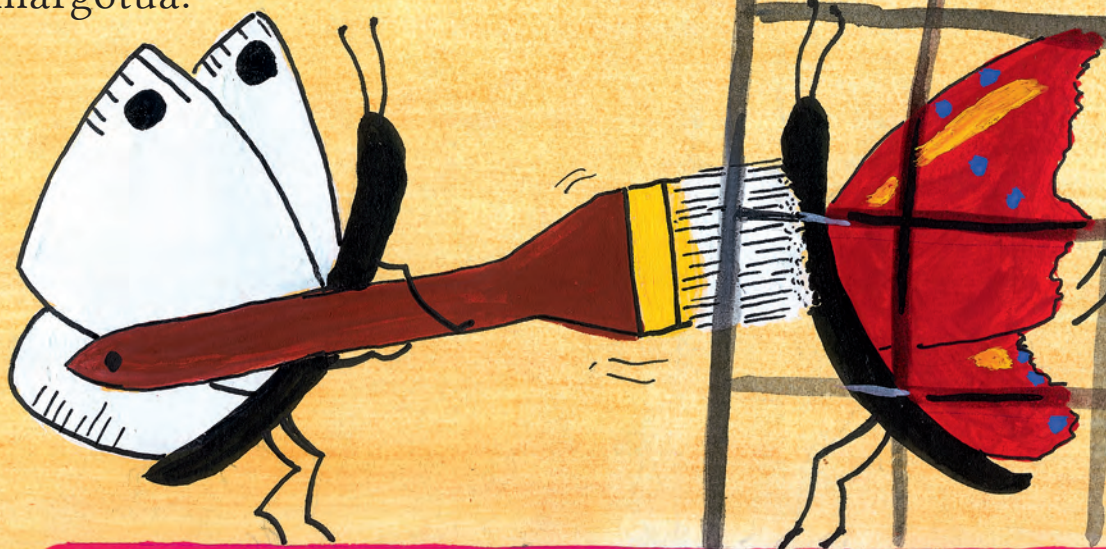
Bat-batean, ideia bat ukan zuen. Etxean sartu zenean, margo usaina usnatu zuen eta etxeko paretak berriki zuritu zirela konprenitu. Margo ontzia han nonbait zitekeen...

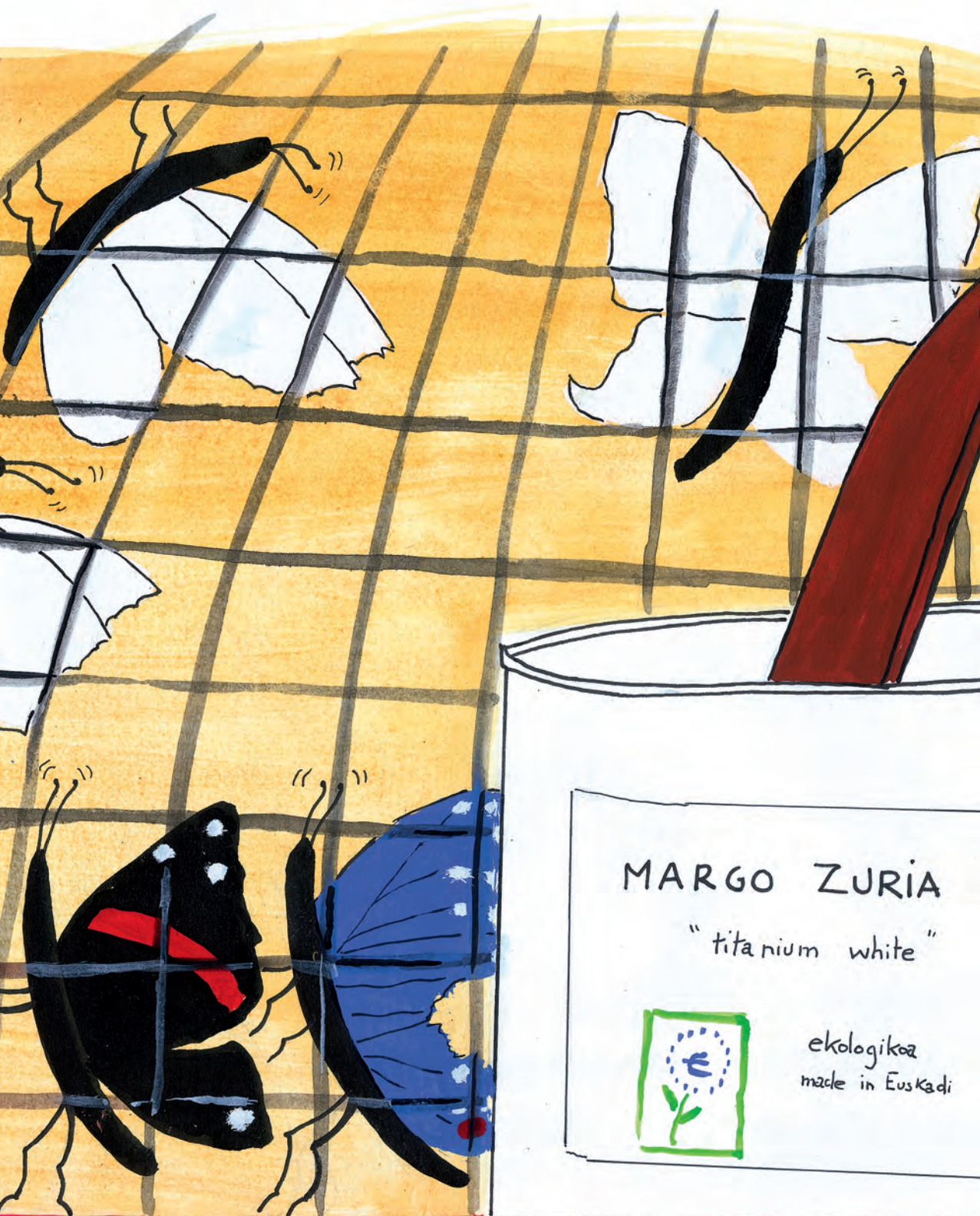
Margo ontzia kausitu orduko, bere xedea lagunei ezagutarazi zien.

Kaiolaren burdin sarearen arteketarik, hegalak eta gorputzak zuriz margotu zizkien.

Oren laurden baten buruan, kolore biziz jantziak ziren lagunak, pinpirin zuri bihurtu ziren.

Orain ez zitekeen jakin zein zen jatorrizko pinpirin zuria eta zein margotua.

Gelan sartzean, harriturik gelditu zen gizona.
Non ziren, bada, harrapatu zituen kolore biziko
pinpirinak?

Bazter guztietan behaturik ere, pinpirin zuriak
baizik ez zituen ikusten.

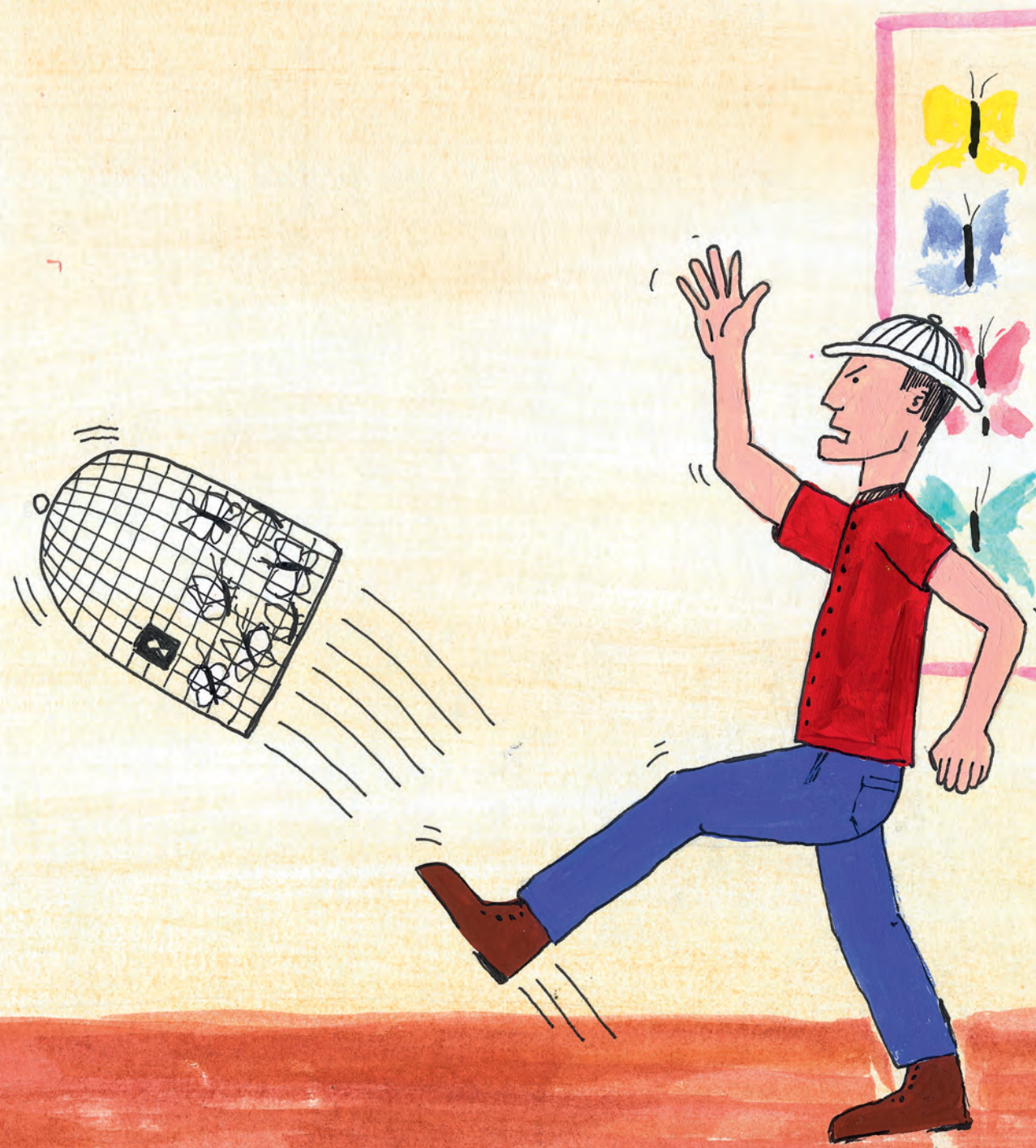
Hura sorginkeria!

Hura harridura!

Gizonaren harridurari haserrea nagusitu zitzaion.
Sumindurik, kaiola lurrera aurtiki zuen.

Ostikoka jo zuen kaiola ireki zen eta preso ziren pinpirinak airatu.

Pinpirinen harrapatzeko sarea berriz eskuetan harturik, kanpora atera zen, biziki kexu, hautsi kaiolari eta pinpirin zuriei kasurik egin gabe.

Paradaz baliatu ziren Laino eta haren lagunak ihes egiteko.

Libro zeudenean, pinpirin guzi-guziak,
Lainorengana hurbildu ziren :

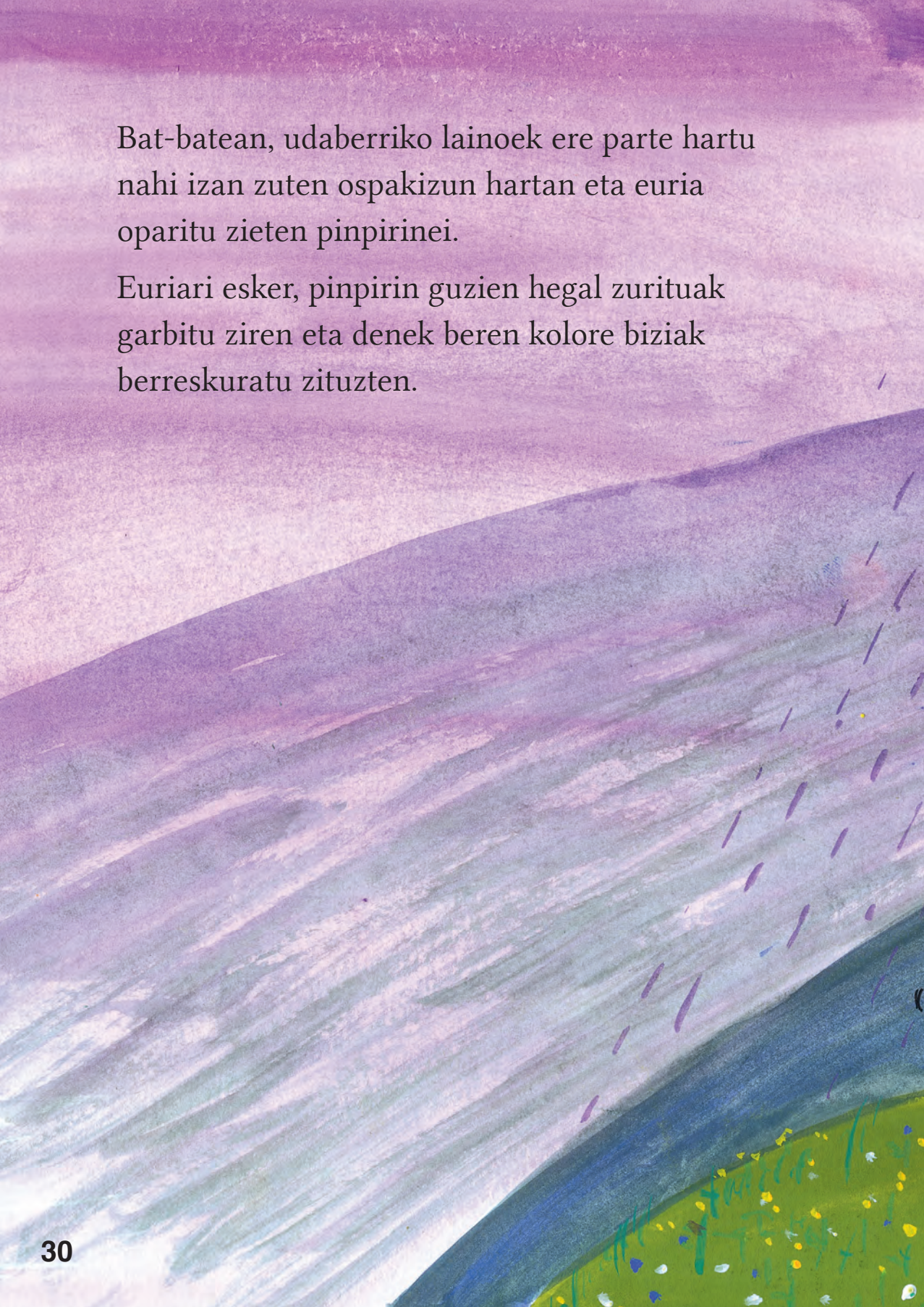
“Milesker”, erran zion, lehen haren bizkar irri
egiten zuen batek. “Ikaskizun ederra, gaurkoa,
hiri esker. Hemendik aitzina sekula ez dinat
bizkar emanen ni bezalakoa ez denari. Hik ez dun
gureak bezalako kolorerik hegaletan baina hire
bihotza ortzadarraren koloretakoa dun.”

Laino nehoiz ez bezala sentitu zen : kontent,
onartua, maitatua...

Bat-batean, udaberriko lainoek ere parte hartu nahi izan zuten ospakizun hartan eta euria oparitu zieten pinpirinei.

Euriari esker, pinpirin guzien hegal zurituak garbitu ziren eta denek beren kolore biziak berreskuratu zituzten.

Ikustatez, Lainoren ohoretan besta handi bat
antolatuko zutela deliberatu zuten.

Besta hartan ez zen nehor falta izan : pinpirinek
dantza egiten zuten, katalingorriek txaranga
osatu zuten, kilkerrek abesbatza... eta Laino...

Laino nehoiz baino harroago senti zen.

Geroztik, belaunaldiz-belaunaldi animaliek elkarri
eta hala deno, baso hartan nehor ez da

kontatzen diote Laino pinpirinaren istorioa
desberdina izateagatik zokoratzen.

